μένη βροχή, πενῆντα ἄνθρωποι ἀνεβήκαμε σ' ἑφτὰ ἀμάξια γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴ φάλαινα.

Ὅταν φτάσαμε στὴν προκυμαία, μᾶς περίμεναν ἐκεῖ ἀρκετὸς κόσμος καὶ πολλοὶ φεπόρτερ. Μὰ πρὶν προφτάσει νὰ μὲ πλησιάση κανείς, ὁ Ἐρρίκος μ' ἔπιασε ἀτ' τὸ χέρι καὶ διασχίζοντας γρήγορα τὸ πλῆθος, μ' ὁδήγησε σὲ μιὰ σκάλα, ποὺ ἦταν ἀκουμπισμένη στὸ πλευρὸ τῆς φάλαιναις. Μ' ἀνάγκασε σχεδὸν διὰ τῆς βίας νὰ τὴν ἀνεβῶ κι' ἔτσι βρέθηκα ἐπάνω στὸ κῆτος, τὸ ὁποῖο ἀνέπνεε ἀκόμα... Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ γιατί, ξαπλώθηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴ σπονδυλική του στήλη.

Μὰ ὅταν σηκώθηκα, εἶδα ὅτι καὶ πολλοὶ ἄλλοι εἶχαν ἀνεβεῖ ἐπάνω, οἱ ὁποῖοι μὲ παρακαλοῦσαν ν' ἀποσπάσω ἀτ' τὰ πλευρὰ τοῦ κήτους μιὰ ἀτ' τὶς μακρὲς αὐτὲς μπαλένες, ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τοὺς κορσέδες τῶν γυναικῶν. Στὴν ἀρχὴ δίσταζα, μήπως τὸ κάνω καὶ πονέσει. Μὰ ἡ ἐπιμονὴ τῶν Ἀμερικανῶν εἶνε κάτι ποὺ σ' ἀναγκάζει ἢ νὰ φερθῆς σὰν Ἀμερικανός, ἢ νὰ ὑποταχθῆς. Ἔτσι στὸ τέλος ἀπέσπασα ἀτ' τὸ πλευρὸ τῆς φάλαιναις μιὰ μικρὴ μπαλένα καὶ κατέβηκα κάτω, μὲ τὸ θλιβερό μου τρόπαιο στὰ χέρια, ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὰ νεῦρα μου.

Τὰ εἶχα πρὸ πάντων μὲ τὸν γελοῖο αὐτὸ Σμίθ. Κλείστηκα μόνη μου στὸ ἀμάξι μου κι' ὅταν ξαναγύρισα στὸ ξενοδοχεῖο μου ξαπλώθηκα στὸ κρεββάτι μου.

Μὰ σὲ λίγο ἕνας διαβολικὸς θόρυβος ἀπὸ τύμπανα, τροιμπέττες καὶ ἄλλα ὄργανα μὲ ξύπνησε. Πετάχτηκα ἀμέσως στὸ παράθυρό μου κι' εἶδα στὸ δρόμο ἕνα πελώριο ἀμάξι περιστοιχισμένο ἀπὸ μιὰ συνοδεία μαύρων κι' ἐπάνω στ' ἀμάξι αὐτὸ μιὰ ἀπαισία φεκλάμα χρωματιστή, τετράτοδη, ποὺ μὲ παρίστανε ὁλόρθη ἐπάνω στὴ φάλαινα. Ἀπὸ πίσω πήγανε ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι κρατοῦσαν ἐπιγραφὲς συντεταγμένες ἔτσι :

ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΔΗΤΕ

τὸ πελώριο κῆτος ποὺ σκότωσε

Η ΣΑΡΑ ΜΠΕΡΝΑΡ

βγάζοντάς του μπαλένες γιὰ τοὺς κορσέδες της, τοὺς ὁποίους τῆς κατασκευάζει

Η κ. ΛΙΛΥ ΝΩΕ, ὁδὸς.... ἀριθ...

Ἔγινα ἀμέσως χλωμὴ σὰν πεθαμένη. Τὰ δόντια μου χτυποῦσαν ἀπὸ μανία. Δὲν μποροῦσα ν' ἀρθρώσω λέξι.

Ἡ λύσσα μου αὐτὴ δεκαπλασιάστηκε, ὅταν τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδα τὴν πόρτα μου ν' ἀνοίγη καὶ νὰ παρουσιάζεται χαμογελαστὸς ὁ Ἐρρίκος Σμίθ. Τοῦ ἔδωσα ἀμέσως ἕνα χαστοῦκι καί, στρώχνοντάς τον ἔξω, κλειδώθηκα μέσα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΦΟΡΟΙ

Ἴδιου μερικοὶ παράδοξοι φόροι, οἱ ὁποῖοι ἐπεβάλλοντο στοὺς διαφόρους λαοὺς τῆς Εὐρώπης κατὰ τὸν μεσαίωνα :

Στὴ Γαλλία, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου ΙΑ΄, ὅποιος ἔμπαινε στὴν πρωτεύουσα, ἔχοντας μαζύ του πίθηκο, ἀντὶ νὰ πληρώση διόδια, ὑποχρεωνόταν νὰ βάλη τὸν πίθηκο νὰ χορέψη πρὸς διασκέδασιν τῶν πολιτῶν.

Οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸν μεσαίωνα ἦσαν παντοῦ ἀποδιοπομπαῖοι, ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ περάσουν ἀπὸ δημόσιους δρόμους, ὑποχρεωνόντουσαν νὰ βάζουν τὰ παπούτσια πάνω σπὸ κεφάλι τους καὶ νὰ ἀπαγγέλουν τὸ «Πάτερ ἡμῶν».

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Γαλλίας, οἱ δουλοπάροικοι εἶχαν ὑποχρέωσι νὰ πηγαίνουν μιὰ ὡρισμένη μέρα κάθε χρόνο κάτω ἀτ' τὰ παράθυρα τῶν κυρίων των καὶ νὰ κάνουν μορφασμοὺς ἢ νὰ ρίχνουν πέτρες στὰ νερὰ τῶν χαντασιῶν τῶν περιχώρων γιὰ ν' ἀναγκάσουν τοὺς βατράχους ποὺ κόαζαν, νὰ σωπάσουν!

Στὴ Βοναυία πάλι, οἱ χωρικοὶ εἶχαν ὑποχρέωσι νὰ παρουσιάζονται στὸν ἡγούμενο ἑνὸς μοναστηριοῦ τοῦ τάγματος τῶν Βενεδεκτίνων, φέροντας ὁ καθένας ἕνα βρασπὸ κοπόνι, σκεπασμένο μ' ἕνα πιάτο. Ὁ ἡγούμενος ἦταν καθισμένος σ' ἕνα τραπέζι κι' οἱ χωρικοί, πλησιάζοντας, τοῦ ἔβαζαν τὸ κοπόνι κάπω ἀτ' τὴ μύτη γιὰ νὰ τὸ μυριστῆ... Κοπόπαν γύριζαν στὰ σπίτια τους μὲ τὸ κοπόνι ἀπείραχτο καὶ τὸ ἔτρωγαν μαζὺ μὲ τοὺς συγγενεῖς των, στὴν ὑγειὰ τοῦ ἡγουμένου!

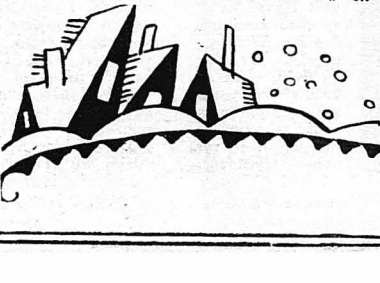

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἡ οἰκονομίες τοῦ Θ. Δηλιγιάννη. Ἡ γάτα τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τὰ ποντίκια. Ἕνας θαυμάσιος στίχος τοῦ Συνοδινοῦ. Ὁ βουλευτὴς κ. Κοθρῆς καὶ τὸ... ἀλάτι του. Ἕνα τηλεγράφημα στὸν ἀνεψιό του. Τὰ δανεικὰ κι' ἀγύριστα. Ἡ πρώτη θεατρικὴ παράστασις. Τὸ θέατρο καὶ ἡ γυναῖκες πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν, κτλ κτλ.

Ὅταν ὁ μακαρίτης Δηλιγιάννης ἦταν ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, θέλησε νὰ κάμη —σὰν καλὴ ὥρα σήμερα— οἰκονομίες στὸν κρατικὸ προϋπολογισμό.

Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν ἄνθρωπος σπλαχνικὸς καὶ δὲν ἤθελε νὰ κόψη τὸ μισθὸ κανενὸς ὑπαλλήλου, ἀποφάσισε νὰ περικόψη μόνο ἕνα κονδύλιο 15 δραχμῶν ποὺ διετίθετο γιὰ τὴν τροφοδοσία τῆς γάτας τοῦ ὑπουργείου.

— Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, εἶτε στὸν ἁρμόδιο ὑπάλληλο. Ἂν ὑπάρχουν ποντικοὶ στὸ ὑπουργεῖο, ἡ γάτα μας θἄχη τὴν τροφή της. Ἂν δὲν ὑπάρχουν ποντικοί, τότε ἡ γάτα δὲν μᾶς χρειάζεται...

* * *

Ὁ μακαρίτης ποιητὴς Παναγ. Συνοδινὸς ἔχει γράψει χιλιάδες στίχων. Ἕνας ὅμως ἀπὸ τοὺς πιὸ καλούς, εἶνε ὁ ἑξῆς :

Ἄνοιξε γῆ τὰ σπλάχνα σου
καὶ δέξου τὰ δικά μου.

Ὁ θαυμάσιος αὐτὸς στίχος τοῦ Συνοδινοῦ ὑπάρχει σ' ἕνα ποίημα, τὸ ὁποῖο ἔγραψε ὁ ποιητὴς ὅταν πέθανε τὸ παιδί του.

* * *

Λένε, ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐξυπνους κι' ἑτοιμολόγους βουλευτὰς τῆς σημερινῆς Βουλῆς, εἶνε καὶ ὁ κ. Κοθρῆς.

Γιὰ τὸν κ. Κοθρῆ, οἱ πατριῶτες του διηγοῦνται πολλά.

Μιὰ φορά, π. χ. κάποιος ἀνεψιός του, ὀνομαζόμενος Παπαδάκης, τὸν ὁποῖο ἐσπούδαζε ὁ ἴδιος, γυρίζοντας ἀτ' τὴν Ἀθήνα στὸ Ἡράκλειο, γιὰ νὰ κατεβῆ ἐκεῖθεν στὸ Λασῆθι, τοῦ ἐτηλεγράφησε μόλις ἔφθασε στὸ Ἡράκλειο :

«Ἀποστείλατε χιλίας δραχμὰς διὰ νὰ μεταφέρω τὰς ἀποσκευάς μου».

Ὁ κ. Κοθρῆς ὅμως δὲν τοῦ ἀπάντησε.

Ὁ ἀνεψιὸς ἔστειλε τότε καὶ δεύτερο καὶ τρίτο τηλεγράφημα, ὁπότε ὁ κ. Κοθρῆς τοῦ ἀπάντησε τηλεγραφικῶς :

Παπαδάκην, Ἡράκλειον.
«Ἐγκαταλείψατε ἀποσκευάς».
ΚΟΘΡΗΣ

* * *

Ὁ κ. Κοθρῆς ἔχει βαφτίσει πολλὰ παιδιὰ στὸ νομό του κι' ἔτσι ἔχει ἑκατοντάδες «συντέκνων», δηλαδὴ κουμπάρων. Ἐννοεῖται, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ κουμπάροι ζητοῦν πάντοτε κάτι ἀπὸ τὸ «σύντεκνό τους» κι' ὁ κ. Κοθρῆς δὲν ἀρνεῖται. Μερικοὶ τοῦ ζητοῦν καὶ χρήματα.

Ἕνας ἀτ' αὐτοὺς μάλιστα τὸν στενοχωροῦσε κάποτε κάθε ἡμέρα, ζητῶντας του δανεικὰ κι' ἀγύριστα.

Μιὰ ἀτ' τὶς πολλὲς φορὲς τοῦ λέει ὁ κ. Κοθρῆς :

— Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ σοῦ δώσω ἄλλα, σύντεκνε.

— Γιατί ;

— Κύτταξα στὰ κατάστιχά μου κι' εἶδα ὅτι εἶσαι ἐξοφλημένος.

— Ἐξοφλημένος! Τί ἐξοφλημένος!

— Νά. Κατάγραψα τὴν περιουσία μου καὶ τοὺς συντέκνους μου. Εἶδα λοιπὸν ὅτι σὲ κάθε σύντεκνό μου ἀναλογοῦν 500 δραχμὲς ἀτ' τὴν περιουσία μου. Τόσες σοῦ ἀναλογοῦσαν κι' ἐσένα καὶ τὶς πῆρες!...

* * *

Ἡ πρώτη ἑλληνικὴ θεατρικὴ παράστασι δόθηκε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τὸ Μάρτη τοῦ 1825, στὴν Τῆνο. Στὴν παράστασι αὐτὴ παίχτηκαν τὰ ἡρωϊκὰ δράματα «Μάρκος Μπότσαρης» καὶ «Μεγαλίζης» καὶ ἔλαβαν μέρος ἡ κυρία Βαρλαάμ, ἡ δεσποινίδες Πομὲρ καὶ οἱ Παξιμάδης καὶ Σιγάλας.

Ὁ πρῶτος ὅμως τακτικὸς ἑλληνικὸς θίασος σχηματίστηκε καὶ πρωτάπαιξε ἀργότερα στὴ Σύρο μὲ θιασάρχη τὸν Κυριακό, ἀδελφὸ τοῦ ἄλλοτε δημάρχου Ἀθηνῶν. Στὸ θίασο αὐτὸν ἔλαβαν μέρος πάλι ὁ Παξιμάδης καὶ Σιγάλας, ἀλλὰ δὲν θέλησε νὰ συμμετάσχη καμμιὰ γυναῖκα.

* * *

Κάποτε ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ἀπείλησε τὸν φιλόσοφο Ἀνάχαρσι, ὅτι θὰ τὸν κρεμάση. Τότε ὁ φιλόσοφος τοῦ ἔδωσε τὴν ἀκόλουθη ἀξιομνημόνευτη ἀπάντησι:

— Αὐτὲς τὶς φοβέρες νὰ τὰς κάνης στοὺς ἀμαθεῖς. Ἐμένα μοῦ εἶνε ἀδιάφορο ἂν θὰ σαπίσω ἀπὸ πάνω ἢ ἀπὸ κάτω ἀτ' τὴ γῆ!